

JULIE
KLASSENOVÁ

*Maliarova
dcera*

Maliarova
dcéra

*Maliarova
dcéra*

JULIE KLASSENOVÁ

Copyright © 2016 by Julie Klassenová

Originally published in English under the title

The Painter's Daughter

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-10-2

S láskou venujem Anne Paulsonovej

Tento príbeh je dielom autorkinej fantázie.

Všetky mená, postavy, udalosti a rozhovory sú vymyslené
a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami alebo osobami,
žijúcimi či mŕtvymi, je čisto náhodná.

*„Čitateľ, vydala som sa zaňho.
Mali sme tichú svadbu,
boli sme tam iba on, ja, kňaz a pisár.“*

Charlotte Brontëová: *Jana Eyrová*

*„Ten... kto prisahu nezmení,
hoci by utrpel škodu..., nikdy sa neskláti.“*

/Žalm 15/

1. kapitola

MAREC, 1815
DEVONSHIRE, ANGLICKO

Neznesiteľní umelci... šomral si popod nos kapitán Stephen Marshall Overtree, keď kráčal prístavom neznámeho mesta a nazeral do všetkých výkladov.

Sklopil zrak na pokrčený papier vo svojich rukách a ešte raz si prečítal odkaz, ktorý mu narýchlo načmáral jeho brat.

... prenajmem si dom, tak ako minulý rok, no ešte neviem ktorý. Ak budeš potrebovať, môžeš mi napísať na adresu pána Clauda Duponta do Lynmouthu v Devone. Iste si však hravo poradiš aj bezo mňa, Marsh. Ako vždy.

Stephen si strčil odkaz späť do vrečka a pokračoval v prezeraní podnikov, okolo ktorých prechádzal: hostinec, kancelária prístavného kapitána, trafika, predajňa s jablčným muštom... Nato jeho pozornosť upútal elegantný plagát:

CLAUDE DUPONT

maliar, Kráľovská akadémia výtvarných umení

~

portréty a miestne krajinomalby na objednávku

výučba a potreby pre výtvarníkov

informácie vo vnútri

Stephen vyskúšal západku dverí, no ani sa nepohla. Priložil dlaň ku sklu, nahol sa a nazrel dnu. V šerom interiéri videl maliarske stojany, zarámované krajinomalby a poličky s pomôckami, ale ani jediného človeka.

Potlačil nadávku. Ako môže *vo vnútri požiadať o informácie*, keď sú tie potvorské dvere zamknuté? Nie je ešte ani päť hodín popoludní. Čo za otváracie hodiny má tento chlap? Stephen zamrmľal ďalšiu nelichotivú poznámku o umelcoch.

Kútikom oka zbadal, ako z hostinca vyšla akási ufúľaná žena a vyliala vedro vody. Zavolať: „Hľadám Wesleyho Overtreea. Nevideli ste ho?“

„Myslíte toho fešáka? Nie, pane.“ Prižmúrila oči. „Dnes som ho rozhodne nevidela.“

„Viete, kde býva?“

„Myslím, že v jednom z domkov na úbočí, ale v ktorom, to Vám neviem povedať.“

„Dobre, a čo je s pánom Dupontom?“ Stephen ukázal na zamknuté dvere.

„Pán Dupont je preč, pane. Ani nie pred pätnástimi minútami som však videla tadiaľto ísť jeho dcéru. Stavím sa, že kráčala k Údoliu skál, ako to robí takmer každý deň o tomto čase.“ Ukázala k promenáde na chodníček, ktorý smeroval na svah a potom mizol z dohľadu. „Chodte po tej cestičke a určite nezablúdite.“

„Ďakujem.“

Stephen tam ešte chvíľu stál a díval sa na kopec – na domčeky so slamenými strechami a na zopár parádnejších domov upnutých k zalesnenej stráni, nad ktorými sa rozprestieral Lynton, mestečko susediace s Lynmouthom. Možno mal ostať v dostavníku, ktorý mal namierené do pol míle vzdialeného Lyntonu. Povzdychol si. Teraz je už neskoro.

Vykročil po pobrežnej promenáde, potom sa po chodníčku pustil do vnútrozemia. Bol rád, že si so sebou vzal aj vychádzkovú paličku, ktorá vo vnútri dômyselne ukrývala tenký kord. Človek nikdy nevie, kedy na cestách natrafí na lúpežníkov, a tak je radšej za každých okolností ozbrojený. Armádny tréning bol v Stepheno-
vi hlboko zakorenený.

Strmý chodníček čoskoro spôsobil, že mu došiel dych. Myslel si, že je v lepšej kondícii. Mesiac pohodlia, ďaleko od vojenského výcviku, si už pýtal svoju daň. Keď Wesleyho nájde, bude mať preňho zopár vyberaných slov. Stephen mal byť teraz so svojim plukom... a nie sa doma zaoberať Wesleyvými povinnosťami či strácať čas na tomto mieste.

Stúpal vyššie pomedzi stromy a potom na otvorené priestranstvo, kde sa kamenistá cestička stáčala na západ a lemovala stranu s útesmi vysoko nad tmavomodrým, sivastým Bristolským kanálom. Prudko zvažujúci sa svah strapatila zakrpatená tráva, drobná kručinka a tu i tam pokrivené mladé stromčeky. Len málo z toho by zastavilo pád. Ak by sa tu človek pokľzol, kotúlal by sa tých štyristo či päťsto metrov dolu, priamo do chladného mora. Žalúdok sa mu pri tej predstave zachvel.

V myslí sa mu ozvalo nedávne vyhlásenie jeho starej pestúanky. „*Vy sa nedožijete svojho dedičstva...*“ Ešte stále cítil silné zovretie jej ruky a videl neradosné svetlo v jej očiach.

So zimomriavkami Stephen ustúpil od okraja a kráčal ďalej.

Škrekot morských vtákov pritiahol jeho zrak k oblohe. Čajky lietali vysoko, unášal ich ostrý vietor. Medzi skalami hniezdili čiernobiele alky a čajky so sivými končekmi krídel.

Kráčal asi desať alebo pätnásť minút, no pred sebou nevidel ani náznak mladej ženy. Dúfal, že ide správnym smerom. Ako kráčal, tak sa mu zdalo, že teplota mierne poklesla. Hoci jar prichádzala na juhovýchodnom pobreží skôr, vietor, ktorý vial od severu cez kanál, bol mrazivý a stále ho držal v zovretí zimy.

Okraj klobúka si stiahol nižšie a zdvihol golier zimníka. Ani nie za dva týždne vymení civilné oblečenie opäť za uniformu a vráti sa k svojim povinnostiam, aby naňho mohol byť jeho starý otec hrdý. Najprv však musí nájsť Wesleyho a poslať ho domov. Keďže Humphries odišiel do penzie, potrebujú, aby niekto pomáhal otcovi dohliadať na statok. Otcovi už zdravie dobre neslúži a potrebuje schopného hovorcu, ktorý by uspokojil nájomníkov a dozrel, aby robotníci pracovali. Keďže Stephen slúžil ako kapitán v Britskej armáde, táto úloha ľahko pripadla jemu. Jeho dovolenka sa však čoskoro skončí... či už Napoleon v exile je alebo nie je.

Správa statku by mala pripadnúť jeho staršiemu bratovi. Ale Wesley, aj napriek matkiným naliehavým prosbám, znova odišiel stráviť zimu na juh. Vždy neústupčivo tvrdil: umenie je prvoradé. A všedné, praktické záležitosti radšej prenechával iným.

Keď Stephen obišiel zákrutu, zbadal skalnatý výbežok – balvany navršené jeden na druhom ako hradné cimburie – s príkrym spádom do udierajúcich vln pod ním. Pozrel dolu, aby sa ubezpečil, že má pod nohami pevnú pôdu, no jeho pozornosť upútal záblesk farby, ktorá opäť pritiahla jeho zrak nahor.

Prudko vdýchol vzduch. Na vrchole toho vysokého zrúzu – tam vo vzdúvajúcich sa sukniach, vetrom zmietanej peleríne a hlbokom slamenom čepci – stála postava. Bola vtessená medzi skalou na jednej strane a útesom na druhej; poltopánku mala vystrčenú cez okraj. Čo tu tá bláznivá ženská stvára?

Padla na kolená a natiahla ruku v rukavičke. Snaží sa na niečo dosiahnuť alebo sa k tomu dostať? Vari si chce ublížiť?

So zrýchleným pulzom sa Stephen ponáhlal vpred. „Prestaňte! Nerobte to!“

Zdalo sa, že ho pre silnejší vietor nepočuje. Vyskočil na vrcholok a zbadal, že sa pokúša dočiahnuť papier, ktorý sa zamotal do pichľavej kručinky.

„Ustúpte. Ja Vám ho prinesiem.“

„Nie!“ zvolala. „Nechodte tam!“

Jej námietku pochopil ako obavu o jeho bezpečnosť, a preto k papieru vystrčil svoju vychádzkovú paličku a ťahal ho po svahu nazad. Sklonil sa, aby uchopil rožok hrubého papiera obdĺžnikového tvaru – maľby. Zastavil sa mu dych.

Obrátil sa a zadíval do zaslzenej tváre pod hlbokým čepcom. Opäť pozrel dolu na obrázok a ohromene si uvedomil, že ide o podobizeň ženy, ktorá stojí pred ním – ženy, ktorú poznal, pretože jej portrét nosil vo vrecku počas jednoročného výcviku i bojov... a díval sa naň pri svetle toľkých táborových ohňov.

Nápor vetra jej z hlavy vyškľbol čepiec. Jeho stužka sa jej zachytila na hrdle a čepiec sa jej hompálal na chrbte. Vlnité prameňe plavých vlasov sa nadvíhli vo vetre a trepotali okolo jej štíhlej

hranatej tváre. Smutné, modrosivé oči žmúрили pred dohasínajúcimi slnečnými lúčmi.

„To ste... Vy,“ vyjachtal.

Zamračila sa naňho. „Prepáčte, už sme sa stretli?“

Odkašľal si a vzpriamil sa. „Nie. Teda... ten portrét – je to Vaša podoba.“ Nadvihol ho. Spoznal aj jeho štýl. Zjavne je to bratova práca.

Namiesto toho, aby sa mu poďakovala, tvár sa jej zamračila. „Prečo ste to urobili? Snažila som sa ho hodiť do vetra. Aby ho odviaľ.“

„Prečo?“

„Vráťte mi ho,“ požiadala a nastavila dľaň.

„Len ak mi sľúbite, že ho nezničíte.“

Pery sa jej napli. „Kto ste?“

„Kapitán Stephen Overtree.“ Podal jej papier. „A Vy musíte byť slečna Dupontová. Nazdávam sa, že poznáte môjho brata.“

Civela naňho, potom zrak odvrátila.

„Totiž, prenajal si od Vašej rodiny domček. Zastavil som sa v ateliéri, ale bol zamknutý. Viete mi povedať, kde by som ho mal hľadať?“

„Na Vašom mieste by som sa neobťažovala,“ povedala. „Je preč. Odplavil sa do Talianska, aby tam našiel svoju dokonalú múzu. Svoju Dulcineu alebo Monu Lízu...“ Žmurkla, aby potlačila ďalšie slzy a otočila maľbu, čím odhalila zopár riadkov načmáraných rukou jeho brata. Čítal:

*Moja drahá slečna Dupontová,
ten taliansky pár, ktorý tu bol na návšteve... pozvali ma,
aby som s nimi odcestoval do ich domoviny. Ponúkli mi, aby
som býval v ich vile a maloval, koľko mi bude srdce ráčiť. Bolo
to impulzívne rozhodnutie, nemohol som odolať. Viete, že veľmi
milujem Taliansko. Do hodiny máme odplávať.*

*Viem, mal som sa rozlúčiť osobne... Snažil som sa nájsť
Vás, ale nepodarilo sa mi to. Vďaka Bohu, že ako umelkyňa mi
rozumiete a uvedomujete si, že musím nasledovať svoju múzu
a usilovať sa nájsť vášeň. Musím sa chopiť príležitosti skôr, než
s odlivom odíde.*

Prežili sme spolu nádherné obdobie a vždy budem na Vás s láskou spomínať.

Arrivederci, W. D. O.

Tristo hrmených! Zúril Stephen v duchu. Ako teraz pošle brata domov?

„Nenechal žiadnu adresu?“ opýtal sa. „Alebo nejaký konkrétny prístav či mesto?“

Pokrútila hlavou. „Mne nie. Myslím, že tá dvojica sa zmenila o tom, že pochádza z Neapola, ale môžem sa myliť.“

„Odišiel s ním aj poručík Keith?“

„Máte na mysli Carltona Keitha? Predpokladám, že áno. Vyzeralo to tak, že všade chodia spolu.“

Stephen prikývol. „Neviete náhodou, či si môj brat vzal všetky veci so sebou?“ Túto otázku sa opýtal preto, aby zistil, či sa Wesley plánuje vrátiť do Lynmouthu.

Znova potriasla hlavou. „Keď som dnes ráno nazrela dnu, prekvapilo ma, že tu nechal veľa svojich malieb a aj zimný kabát.“

„Nezveril sa Vášmu otcovi so svojím úmyslom odcestovať?“

„Môj otec sa kvôli objednávke portrétu vrátil do Bathu. Mysleli sme si, že Váš brat tu plánuje stráviť aj jar. Preto som bola taká... prekvapená... keď sa mi do rúk dostal jeho odkaz.“

Bol toto dôvod, prečo bola prekvapená? Jediný dôvod? Stephen tomu neveril. Jej slzy a Wesleyho ospravedľujúci list mu vykreslili pôsobivý obrázok. Slečna Dupontová bola do Wesleyho zamilovaná. Niet pochyb, že urobil všetko pre to, aby ju očaril... a keď ho začala nudiť, odišiel. Možno ju Wesley miloval, na istý čas. Alebo ju prinajmenšom obdivoval. Ako ďaleko to zašlo? Urobil Wes viac, ako jej len zlomil srdce? Pri tejto myšlienke ho zachvátila hrôza.

Opýtal sa: „Smieť vidieť ten dom?“

Zasunula bradu. „Načo?“

„Rád by som sa tam poobzeral a zistil, či nenájdem odkaz na voľajaké konkrétne miesto, na ktoré mohol odísť. Nejako sa s ním budem musieť pokúsiť spojiť v Taliansku.“

„Aha...“ Zarazila sa premýšľajúc, potom rázne navrhla: „Možno by ste sa mohli opýtať kapitána prístavu, on možno vie, kam loď smerovala.“

„Aj to urobím. Ďakujem. No i tak by som si dom rád prezrel.“

Zahryzla si do pery, potom zaváhala. „Neviem... myslím, že Bitty tam ešte nestihla upratať. Možno by ste...“

„Na tom nezáleží. Tlačí ma čas, tak ak by som ho mohol vidieť hneď teraz...?“

Zhlboka sa nadýchla. „Dobre teda.“

Slečna Dupontová zliezla zo zrázu tak vrtko a sebaisto ako dievčatko, hoci vyzerala na čosi po dvadsiatke. Ukázala na chodníček na opačnej strane výbežku. Nie na cestu, ktorou prišiel. „Tadiaľto je to kratšie,“ vysvetlila.

Zladil svoj krok s jej, no vedľa jej štíhlejšej postavy sa cítil ako robustné zviera.

Popri kováčovi, nájomných stajniach a starom kostole ho viedla do Lyntonu, ktorý bol z dvoch susediacich mestečiek položený vyššie, potom vykročila na dláždený chodník, sčasti sa zvažujúci dolu kopcom. Tu, na úbočí, stáli tri biele domčeky. Dozerali na lynmouthský prístav a trblietavý kanál za ním. Pri prvom z nich si z pásu odopla brošňu a preberala medzi kľúčmi, kým nenašla ten správny. Odomkla dvere a vkročila dnu.

Stephena prekvapilo, ako sebaisto vstúpila táto mladá žena do domu starého mládenca, zatiaľ čo podľa reči i vystupovania pôsobila ako dáma. Vošiel za ňou dnu a zo slušnosti nechal dvere otvorené. Prešiel sa po jedinej izbietke a všimol si, že aj ona si miestnosť prezerá rovnako ako on. Akoby voľačo hľadala. Bolo tu niečo, čo si nepriala, aby videl? Zbadal zvyšky maliarskych potrieb: maliarsky stojan, použité hrnčeky s farbami, plátna a ski-cáre. Pri jednej stene stál stôl so stoličkami a jednoduché kachle, pri ďalšej neustlaná posteľ. Švihla pohľadom týmto smerom a rýchlo ho odvrátila.

Z opierky stoličky schmatla čipkovanú rukavičku a snažila sa nechať ju zmiznúť vo svojom rukáve. Keď spozorovala, že sa díva, zamumlala: „Musela mi vypadnúť, keď som tu nakukla skoršie...“

Mrkol pohľadom na pár dokonale ladiacich bielych kožených rukavičiek, ktoré mala na rukách, ale nepovedal nič. Namiesto toho sa prstami poprehŕňal medzi maľbami opretými o stenu, potom prelistoval skicár na stole. S rôznymi výrazmi sa naňho dívala tá istá známa tvár – jej tvár. Najprv vážna a zdráhavá, no neskôr – s narastajúcou dôverou plachým polovičným úsmevom – postupne sa rozpaľujúca do plného žiarivého rozkvetu. Aj jej oblečenie sa menilo – upäté golieriky ustupovali okrúhlym otvoreným výstrihom a, napokon, jednému obnaženému plecú.

Slečna Dupontová popri ňom natiahla ruku a zavrela skicár. Líca sa jej strakatili dočervena. „Áno, niekoľkokrát som mu pózovala.“ V hlase jej zaznel obranný tón. „Bol veľmi neodbytný. Nikdy predtým som to nerobila, dokonca ani svojmu otcovi, a cítila som sa pri tom neprijemne. No ako iste chápete, na takom odľahlom mieste bol jeho výber modeliek nanajvýš obmedzený.“

Stephen v duchu zastonal, žalúdok sa mu zvířil. Ó, áno. Zašlo to príliš ďaleko. A Wesley urobil viac, ako len zlomil tejto dievčine srdce. Inak nevinnej dievčine, ak sa nemýlil.

Opýtal sa: „Býval tu aj poručík Keith?“

„Áno. Ponúkli sme mu, že sem prinesieme ďalšiu posteľ, ale on vyhlásil, že má radšej svoj spací vak.“ Rozhliadla sa po izbe. „Nevidím ho. Musel si ho vziať so sebou.“

To je celý Keith, pomyslel si Stephen. „Predpokladám, že sa môj brat s Vami nedohodol na uskladnení svojich vecí... a ani nezaplatil adekvátne nájomné, aby ste mu dom ponechali do jeho návratu, však?“

„Nie. Zaplatil len do konca mesiaca.“

Stephen rátal v hlave. Plavba do Talianska by mohla trvať dva až tri týždne – v závislosti od počasia a vetra – nehovoriac o tom, akú dlhú dobu tam mal Wesley v úmysle stráviť maľovaním. Čo si Keith myslel, keď ho nechal odísť bez toho, aby poslal nejaký odkaz? Alebo bol list azda práve na ceste do Overtree Hall?

Stephen si vzdychol. „Budem musieť zbaliť jeho veci a nejakú ich dopraviť domov.“

Neprítomne prikývla. „V ateliéri pravdepodobne máme vhodnú debničku. Podte. Poprosím otcovho asistenta, aby Vám s tým pomohol.“

„Ďakujem Vám.“

Keďže mal jeho brat ubytovanie stále zaplatené, ponúkla mu, že tam môže prenocovať. Zdvorilo odmietol, pretože si už nocľah zabezpečil v hostinci Vychádzajúce slnko, kde ho čakala aj teplá večera.

Naznačil jej, aby išla prvá. „Odprevadím Vás naspäť.“

Keď zapadlo slnko, zišli kľukatou cestičkou do Lynmouthu.

„Viete...“ začala, „Váš brat sa nikdy nezmienil, že má súrodenca menom Stephen. Spomínal len ‚Marsha‘. A marí sa mi, že hovoril ešte niečo o netvorovi.“

Stephen urobil grimasu. Vedel, že sa tým jazva na jeho líci prehlbi a on bude ešte viac pripomínať netvora. Vysvetľoval: „Moje druhé meno je Marshall. Wesley ma volá Marsh – ide o jednu z niekoľkých prezývok, ktoré mi vymyslel. Vráťane Temného kapitána.“

„Aha. To mi je ľúto, ja...“

„Na tom nezáleží. Je to výstižný opis.“

Keď dorazili do ateliéru, ktorý bol neďaleko prístavu, slečna Dupontová použila na otvorenie dverí ďalší kľúč a zamračila sa do tichého tmavého interiéru.

„Maurice má nechávať svetlo svietiť a dvere otvorené aspoň do piatej. No akoby tu nebol už niekoľko hodín.“

„Tu bývate?“ opýtal sa Stephen.

„Vlastníme dom v Bathe, ale keď sme v Lynmouthu, bývame v byte na poschodí. Počas otcovej neprítomnosti sa však zdržiam u susedky, pani Thruptonovej.“

Čítal medzi riadkami. „Je asistent Vášho otca ešte chlapec alebo... je to ženatý muž?“

„Ani jedno.“

„Aha.“ Prikývol. Pocítil absurdnú úľavu, že jej aspoň trochu záleží na svojom dobrom mene.

Dolu schodmi sa naboso trmácal asi dvadsaťročný muž. Mal na sebe nohavice, pokrčenú košeľu a vestu, ale kabát nie. Tmavé vlasy mu stáli nakrivo, akoby sa práve zgúľal z postele.

„Priniesla si mi večeru?“ opýtal sa jej. „Umieram od hladu.“

„Bohužiaľ, musíš sa o seba postarať sám,“ odvetila a zložila si čepiec a rukavičky.

„Kto je to?“ Mladík drzo nadvihol bradu.

„To je kapitán Overtree, brat pána Overtreea. Kapitán, zoznámte sa s Mauriceom O'Dellom, asistentom môjho otca.“

„Ďalší Overtree? Toto je môj šťastný deň,“ poznamenal sarkasticky. „A čo tu chce tento?“

„Odviezť veci svojho brata, ktoré ostali v domčeku. Bola by som rada, keby si mu pomohol.“

„No... počul som, že odišiel,“ povedal O'Dell. „A ak mám povedať svoj názor, chvalabohu.“

Slečna Dupontová chladne odvrkla: „Nikto sa ťa naň nepýtal.“

Stephen si premeral mladého muža, akoby to bol jeho súper. Bol sotva vyšší ako slečna Dupontová, no zavalitejší. Nápadné tmavé oči a vyhrnutý nos Stephenovi pripomenuli nevychovaného mopslíka štekajúceho na väčšieho psa.

O'Dell sa otočil k nemu a skrivil hrubú peru. „Nie som len asistent. Patrím do rodiny. Som synovec Clauda Duponta.“

„Áno, vyženeny,“ objasnila. „Môj otec sa pred pár rokmi zosobášil s Mauriceovou tetou.“

„Nebudem navždy robiť len reprodukcie,“ vyhlásil O'Dell. „Sám som umelec a jedného dňa sa stanem slávnym. Len počkajte.“

„Žiaľ, nemám toľko času,“ odsekol Stephen stroho. „Ak by ste sa teda mohli obťažovať s tou debničkou a názvom miestnej prepravnej spoločnosti...“

„V komore máme niekoľko debničiek,“ povedala slečna Dupontová. „Maurice, dohliadneš na to, aby bola tá najväčšia odnesená k prvému domčeku?“

„Dobre, ale nečakaj, že mu pomôžem baliť veci po tom frajerovi.“

„Tak sa teda, prosím, ráno postaraj o obchod, zatiaľ čo to urobím ja.“

Obrátila sa k Stephenovi. „O koľkej sa stretneme?“

„Ja som ranné vtáča. Povedzme o ôsmej alebo deviatej, ak Vám to vyhovuje.“

„Môže byť o ôsmej. Tak zatiaľ dovidenia.“

Stephen zaváhal. „Zvládnete... to tu, alebo Vás odprevadím k susedke, o ktorej ste hovorili?“

„Zvládnem to. Ale ďakujem Vám.“

•

Sophia Margaretha Dupontová sledovala odchádzať čiernovlasého cudzinca so širokými plecami a ledva dokázala uveriť, že by to mohol byť príbuzný Wesleyho Overtreea. Atraktívneho Wesleyho, ktorý jej zlomil srdce.

Nemala vôbec tušenie, že sa veci medzi nimi zmenili... aspoň z Wesleyho strany. V to ráno sa ukázala v domčeku ako zvyčajne, s úsmevom a žalúdkom chvejúcim sa od šťastia, dychtivá znova vidieť Wesleyho a premýšľajúc, ako mu čo najlepšie povedať svoje novinky. Našla však iba list na rozlúčku a opustený domček. Vtedy jej úsmev rýchlo ochabol. Žalúdok jej stiahol hrôzou. Čo urobila zle?

Vedela, že muži nemajú radi, ak sa na nich vyvíja nátlak, preto naňho nenaliehala. Stratil jednoducho záujem, alebo si uvedomil, že preňho nie je dosť pekná – či už ako modelka alebo manželka?

Opäť si prečítala zachránený odkaz a záver sa zdal neodvratný. Wesley náhle opustil nielen Lynmouth, ale aj *ju*. Obrátila list, nanovo zasiahnutá tým, že ho napísal na zadnú stranu jednej z desiatok jej podobizní, ktoré namaľoval. Zjavne ich bolo príliš mnoho.

Sophie sa ustato a skleslo oprela o pult ateliéru. Bol to najhorší deň jej života, až na ten jeden veľmi dávno, kedy zomrela jej matka. Pri tejto myšlienke zľahka stisla prsteň, ktorý nosila na retiazke na krku, blízko srdca.

Nielenže Wesley odišiel – a s ním aj jej posledná nádej na šťastie – ale musela zniesť aj ten pokorujúci rozhovor s jeho vlastným bratom. Jeho tvrdý, chápatý pohľad v nej zanechal nepríjemný pocit, že uhádol pravdu – že pózovanie nebolo jej najhorším neuvážlivým činom.

Pamätala si, ako Wesley opísal svojho prísneho a odmietavého brata Marsha slovami: „*Temný kapitán by človeku skôr vrazil, než ho vypočul.*“ Vykreslil obraz ostrieľaného bojovníka s nevlúdnu

povahou. Človeka, ktorý videl príšerné veci. Ktorý sa zrejme *dopustil* príšerných vecí.

Kapitán Overtree rozhodne vyzeral nelútostne; aj vďaka haditej jazve, ktorú sa jeho hustým bokombradám a pomerne dlhým vlasom príliš nedarilo zakryť. Vyslúžila mu prezývku Temný kapitán tmavšia pleť? Alebo to bola jeho zádušná povaha? Možnože slovo *temný* označuje oboje. Bol vyšší ako Wesley – mal o niečo viac ako stoosemdesiat centimetrov – a v tvrdej tvári nebolo vidieť nič z Wesleyho jemnosti či výraznej dokonalosti. Oči mal však nápadne krásne. Boli modré, zatiaľ čo Wesleyho svetlohnedé. Nikdy by nebola čakala modré oči.

Okamih porovnávania bratov sa vyparil, keď znova precitla do reality. Toto nie je správny čas zaoberať sa nepodstatnými vecami. Vedela, že jej život visí na vlásku a čoskoro sa navždy zmení.

Na Boha priveľmi nemyslela... hlavne od smrti jej matky. Kostol nebol významnou súčasťou jej detstva. No počas týchto niekoľkých posledných týždňov sa veľmi úpenlivo modlila a dúfala, že to, čoho sa obáva, nie je pravda.

Teraz sa jej modlitba zmenila. Bola si taká istá, že sa s ňou Wesley ožení. Ale zrazu je preč. Aj keby sa vrátil, bolo by to včas na to, aby zachránil ju a jej povest? *Ach, Bože, nech sa skoro vráti...*

2. kapitola

Stephen vstal zavčas rána a naraňajkoval sa. Pretože cítil nepokoj, opýtal sa hostinského na cestu k najbližšiemu kostolu a pobral sa ta, aby sa pomodlil. Ako mladší muž – a mladší syn – kedysi dúfal, že sa cirkev stane jeho poslaním. Starý otec s ním mal však iné plány. Istým spôsobom armáda priviedla Stephena k Bohu bližšie, ako by to kedy urobilo povolanie duchovného. No aj napriek tomu túžil slúžiť svojim druhom nejakým významným spôsobom.

V povznášajúcom tichu prázdneho kostola prosil Boha o múdrosť, aby vedel, čo robiť v záležitosti týkajúcej sa Wesleyho... a slečny Dupontovej. Modlil sa aj za milosť prijať Božiu vôľu, ak proctvo jeho starej pestúnky bolo naozaj pravdivé. Keď odchádzal z Overtree Hall, vyriekla jednu znepokojivú poznámku. Ten výjav mu opäť prebehol myslou...

•

Stephen schádzal po schodoch a zarazil sa, keď v otvorených zadných dverách zbadal stáť slečnu Whitneyovú. Jeho bývalá pestúnka zvyčajne ostávala hore. Zišla dolu, aby sa s ním rozlúčila?

Prikročil k nej. „Čo sa deje, Winnie? Je všetko v poriadku?“

„Nie. Ale ani Vy, ani ja s tým nemôžeme nič urobiť.“ Žena si vzdychla a pozrela na cestovnú tašku v jeho ruke. „Idete priviesť Wesleyho naspäť?“

„Áno. Ale netrápajte sa. Kým budem preč, tak sa Kate o Vás postará. Všetko bude dobré.“ Pokrútila hlavou. „Neverím tomu. Viete, že ho nebudete môcť zachraňovať stále.“